Aušra Černienė, sausio įvykių metu budėjusi prie tuometinės Aukščiausiosios tarybos

Pirmą kartą sulaukiau padėkos, net nepagalvojau, kad už tai reiktų padėkoti, nes tik buvau ir buvau tarp visų. Visada buvo pagerbiami didvyriai.

Galėčiau paminėti šiuos dalykus – begalinį vienybės jausmą, ryžtą, nors ir sklandė baimė, bet, atrodė, niekur nesitrauksi, nesvarbu, kas nutiktų. Kai nuvilnijo žodžiai „važiuoja tankai“, visi puolėme žiūrėti po pravažiavimu prie Seimo, bet jie važiavo Vingio parko link. Nežinojome, kad jie važiuoja prie televizijos bokšto. Galvojome, kad atvažiuos kažkaip prie Seimo.

Prisiminimuose išliko laužai, kepamos dešrelės, verdama košė, sriuba, atrodė, kad žmonės stovyklauja, geria arbatą, dainuoja, myli vienas kitą. Mūsų krikščionių bendruomenė giedojo giesmes, nes manėme, kad galime žūti.